

cipperne. Nu ved jeg ikke, hvor det egentlig er, de radikale og principielle Frihandelsvenner findes her i Landet. Jeg har gennem mange Aar ingen kendt af dem. Vi havde nogle en Gang i 60erne, til Nød i 70erne, men i de senere Aar have vi ingen haft. Den, der efter sine Udtalelser har staaet som den skarpeste Repræsentant for Frihandelssteoriene, Grosserer Peschcke-Køedt, har i sin Praxis været en særdeles moderat Beskyttelsesmand. Det har han vist i 1897, da han fik sit store Toldforlig i Stand, som jeg og mange af de Herrer, der endnu sidde i dette Ting, sammen med mig med Glæde vare med til, fordi det, om det end fjernede sig overordentlig langt fra de radikale Frihandelsideer, dog var et betydeligt Skridt fremad fra det bestaaende. Men ved dette Toldforlig brød Hr. Peschcke-Køedt ganske afgjort med de radikale Frihandelsprincipper og blev ligesom vi andre en Tilhænger af en Modifikation i Toldbeskatningen nedefter uden at ødelægge den bestaaende Industri, men saaledes, at vi kom bort fra den overdrevent høje Beskyttelse, der nu raader paa mange Omraader. Nu da et andet Flertal har faaet en Overenskomst i Stand, angribes vi, som om vi havde gjort Springet fra den rene Frihandels Himmel ned i Protektionismens dybeste Helvede. Men heldigvis have vi Toldforliget af 1897 at holde os til, og det beviser klart og tydeligt, hvor overordentlig hult og forlorent hele dette Angreb er.

Jeg kan ikke nægte mig den Glæde, da man udtrykkeligt har paaberaabt sig de Afvigelser, der ere gjorte paa Manufakturvaretolden fra det, Folketinget i sin Tid opstillede med den ærede Landstingsmand for 7ende Kreds (Madsen-Mygdal), der i Dag staaer som Venstres Ordfører i Landstinget, og mig som Ordførere, at nævne nogle Tal. Vi stillede her et Forslag op, som ganske vist nærmede sig betydeligt mere til vore Ønsker end det, vi nu i Dag maa nøjes med, og det bebredes os jo meget haardt, at vi have fjernet os derfra, og det siges, at vil nogen maale, i hvilken Grad vi ere Forrædere og Overløbere og have brudt med vore Principper, saa har man blot at sammenligne det, som „Neergaard og Madsen-Mygdal“ — undskyld, jeg et Øjeblik gør Brud paa Forretningsordenen — den Gang havde opstillet, med det, som de i Dag gaa med til. Men naar man beskæftiger sig noget med Historien, faar man Lyst til ogsaa paa andre Omraader at gaa

noget tilbage i Tiden, og dette er jo ikke mere historisk, end at de fleste af os have det i Erindring.

Hvem var det, som første Gang forlod de af Toldkommissionens Venstremindretal opstillede Toldsatser paa de store betydelige Grupper af Manufakturvarer. Det var den daværende Ordfører Peschcke-Køedt. Lad mig tage de samme Varer, som af ham ere saa stærkt fremhævede som dem, man i Toldsagen skal dømmes efter paa den yderste Dag. Da opstillede vi i Toldkommissionens Mindretal paa trykkede Varer 50 Øre, paa Trikotage 30 Øre, men under Køedts Ledelse gik Folketinget paa begge Grupper til 96 Øre, som er akkurat det samme, Folketinget gaar til i Dag. Paa flerfarvede Bomuldsvarer opstillede Toldkommissionens Mindretal 50 Øre, Køedt gik til 80, paa ensfarvede mønstrede Varer 70, medens Køedt gik til 80, paa ublegede Bomuldsvarer 30 Øre, medens Køedt gik til 40 Øre, og paa selve den store Gruppe, Gardiner, 50 Øre, medens Køedt gik til 130 Øre. Saaledes kunde man blive ved, men lad mig saa tage selve den store Uldvareposition, som i højere Grad end nogen som helst anden skal være Prøvestenen paa det ægte Frihandelssind. Der opstillede Toldkommissionens Mindretal 70 Øre for tunge Varer og 90 Øre for lette. Men Køedt gik til straks i en lang Aarrække omtrent at beholde den bestaaende Told, derefter meget langsomt at afskaffe den og saa først det sidste Aar naa ned til 96 Øre for tungere Varer, d. v. s. 26 Øre mere end Toldkommissionens Mindretal, og 1 Kr. 10 Øre for lettere Varer, altsaa 20 Øre højere. (Dinesen: Pr. Pund eller pr. kg?) Det er alt sammen pr. kg. Men nu er det jo ikke let at indse, at den, der f. Eks. for en vis Gruppe af Klædevarer gaar op fra 90 Øre til 1 Kr. 10 Øre, eller f. Eks. paa hvide Gardiner gaar op fra 90 Øre til 1 Kr. 30 Øre, er en maalbevidst, fuldt ud principiel Frihandelsmand, en Ideens Mand af reneste Vand, men at den, der paa Uldvarerne fra 1 Kr. 10 Øre gaar op til 1 Kr. 20 Øre og dog stadig holder sig ikke saa lidt under det bestaaende og for Gardiner gaar fra 1 Kr. 30 Øre til 1 Kr. 50 Øre, medens det bestaaende er 2 Kr., er en Mand, der har brudt med sine toldpolitiske Ideer og for bestandig er et uværdigt Menneske. Saa tales der om Forhøjelser; men fandtes saadanne Forhøjelser ikke ved Toldforliget i 1897? Det vilde være mig den letteste Sag af Verden at nævne 20, 30, 40 eller endnu flere Artikler, hvor man forhøjede